

σορολήη

τεύχος

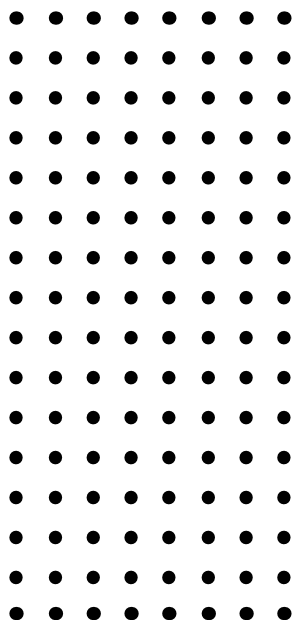

Φόμπρικο*Υφονέτ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΑΝΑΣΤΡΕΠΤΙΚΩΝ ΠΡΟΒΛΕΣΕΩΝ / ΣΟΦΟΝΙΚΗ / ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2019

editorial

«*Ας είμαστε τεμπέληδες σε όλα, εκτός από τον έρωτα, το πιστό και την τεμπελιά*»

σορολόπ κ. (λαϊκ.) **σορολόπι** (το) {άκλ.} στη ΦΡ. **το ρίχνω στο σορολόπ** συμπεριφέρομαι ανέμελα και αδιάφορα, χαζολογώ ή κάνω ό,τι μου έρχεται στο μυαλό, χωρίς να σκέφτομαι, αδιαφορώντας για τις συνέπειες ή για το σωστό: *τώρα τελευταία το 'χει ρίξει στο σορολόπ • δεν δουλεύει, ξενυχτάει, δεν μιλάει στους δικούς του...*

Αυτό θα διαβάσει κανείς εάν ανοίξει το "Λεξικό της νέας ελληνικής γλώσσας" του Γ. Μπαμπινιώτη (β' έκδοση) στη σελίδα 1623. Κι ενώ εδώ και δύο χρόνια που εκδίδουμε το περιοδικό γκρινιάζουμε μεταξύ μας ότι ο τίτλος του είναι ακαταλαβίστικος για τους περισσότερους και τις περισσότερες, απαραιτώμενος και μη-πιασάριστος, τελικά συνειδητοποιούμε ότι δεν θα μπορούσε να υπάρξει πιο ταιριαστός τίτλος που να αντιπροσωπεύει τις διαδικασίες με τις οποίες βγαίνει όχι μόνο αυτό το περιοδικό, αλλά ό,τι παράγεται συλλογικά από την κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ. Ναι, όντως συμπεριφερόμαστε ακόμα ανέμελα, κόντρα σε ό,τι επιτάσσουν οι κοινωνικές νόρμες που δημιουργούν πρότυπα «σωστής συμπεριφοράς», διαφορετικά για κάθε ηλικιακή ομάδα. Κι ας έχουν περάσει κάποιες τα 30, κι ας κάνουν κάποιοι κι οικογένειες... Ναι, χαζολογούμε ενώ θα έπρεπε να δουλεύουμε, κλέβουμε χρόνο από τα αφεντικά μας και προσπαθούμε να τον χρησιμοποιήσουμε υπέρ μας, αγωνιζόμενοι ενάντια σε ό,τι μας κάνει να ασφυκτιούμε, είτε αυτό παίρνει το πρόσωπο του εθνικισμού που επελαύνει, είτε του ρατσισμού που θέλει τους μετανάστες και τις μετανάστριες απομονωμένους σε camps, είτε των εργασιακών συνθηκών που μας ξεζουμίζουν, είτε... Ναι, αδιαφορούμε για τις συνέπειες κι ας έχουμε χάσει εδώ και χρόνια το τρένο για ένα εξασφαλι-

σμένο επαγγελματικό μέλλον που να υπόσχεται μονιμότητα, ευημερία και υψηλές αποδοχές, όχι γιατί τα φράγκα τα έχουμε χεσμένα (χρειάζονται κι αυτά), αλλά επειδή ποτέ δεν φάγαμε το παραμύθι της κοινωνικής αναρρίχησης, είτε όταν αυτό ήταν ακόμα λαμπερό και χωρούσε κόσμο, είτε όταν αυτό κατέρρευσε και ξαφνικά συνειδητοποιήσαμε ότι οι αυταπάτες δεν σε σώζουν απ' την πτώση, το μόνο που κάνουν είναι να σε στέλνουν στον πάτο μ' ένα ηλίθιο, αυτάρεσκο χαμόγελο στα χείλη.

Τώρα τελευταία, λοιπόν (εδώ και κάμποσα χρόνια, για την ακρίβεια), το 'χουμε ρίξει όντως στο σορολόπι, με την έννοια που δίνει ο κύριος Μπαμπινιώτης: δεν δουλεύουμε (όσο μας λένε ότι θα έπρεπε), ξενυχτάμε (για να χορέψουμε, να τραγουδήσουμε, για να κάνουμε τη νύχτα μέρα με ό,τι καίει μέσα μας), δεν μιλάμε με τους δικούς μας (όχι γιατί αυτοί είναι κακοί άνθρωποι ή εμείς ακάριστα κωλόπαιδα, απλά ποτέ δεν θα καταλάβουν πώς είναι να έχεις ανθρώπους δίπλα σου σε χαρές και σε λύπες όχι από συγγενική υποχρέωση, αλλά από αγάπη)...

«Και τι κάνετε με όλο τον χρόνο που σας απομένει, ρε τεμπέληδες;», θα ρωτήσει εύλογα κανείς.

Ζούμε, αυτό κάνουμε! Θέλουμε να βιώνουμε την κάθε στιγμή της ύπαρξής μας ως μοναδική, ως τελευταία, γιατί ξέρουμε ότι σ' αυτό το γαμημένο σύστημα που λέγεται «καπιταλισμός», ο χρόνος είναι όντως χρήμα, αφού είμαστε χρήσιμοι και χρήσιμες μόνο όταν παράγουμε ή καταναλώνουμε, ποτέ όταν κοινοστεκόμαστε και αναρωτιόμαστε αν αυτό που κάνουμε όντως μας γεμίζει, όντως μας κάνει ευτυχισμένους ή αντίθετα είναι *όλα με πρόγραμμα, όλα με σχέδιο*, που έλεγε κι ένας παλιός τροβαδούρος. Λοιπόν, κουρασθήκαμε να δουλεύουμε για να έχουμε μετά τη δυνατότητα να αγοράζουμε όποιο εμπόρευμα θέλουμε. Γιατί υπάρχει κι ένα εμπόρευμα που δεν θα μπορούσαμε ποτέ να αγοράσουμε, όσα λεφτά και να βγάλουμε: τον εαυτό μας και τον χρόνο που σπαταλήσαμε δουλεύοντας, αυτά χάθηκαν για πάντα, δεν γυρίζουν πίσω. Ας

μοιραστούμε, λοιπόν, στιγμές και χρόνους που δεν θα αξιοποιηθούν από κανέναν εις βάρος μας, αλλά μόνο από εμάς για εμάς, για τις δικές μας ανάγκες, τις δικές μας επιθυμίες, τον δικό μας τρόπο ζωής που δεν μπορεί να συμβιβαστεί μ' αυτόν τον κόσμο που κερνάει θλίψη στις γιορτές του. Οι δικές μας γιορτές σφύζουν από χαμόγελα, χτες, σήμερα, πάντα.

Υ.Γ. Αν είσαι περίεργος/η να δεις ποιοι είναι αυτοί που δηλώνουν περήφανα τεμπέληδες στους καιρούς της έντασης, του τρεξίματος και του κόπου, η συνέλευσή μας είναι ανοικτή και δημόσια, **κάθε Τρίτη στις 20:00, στην κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ (Ομήρου και Περδίκια γωνία, Κάτω Τούμπα)**. Εκεί συζητάμε ισότιμα, χωρίς ιεραρχίες ή αποκλεισμούς, μαθαίνουμε να ακούμε ο ένας την άλλη, να αναγνωρίζουμε τα λάθη μας και σχεδιάζουμε τις δικές μας απαντήσεις στη συνολική επίθεση που δεχόμαστε σαν εκμετευσαλλευόμενοι κι εκμεταλλευόμενες, στο σπίτι, στη δουλειά, στο σχολείο, στον δημόσιο χώρο. Δεν γουστάρουμε κόμματα, media κι αρχηγούς έχουμε κερδίσει τόσα χρόνια τη δυνατότητα να μιλάμε εμείς οι ίδιοι για τους εαυτούς μας και να μη χρειαζόμαστε την καθοδήγηση κανενός φωστήρα.

Στον ίδιο χώρο υπάρχει και μία **δανειστική βιβλιοθήκη** κι ένα **κινηματικό βιβλιοπωλείο**. Εκεί να δείτε διάβασμα και συζητήσεις που πέφτουν!

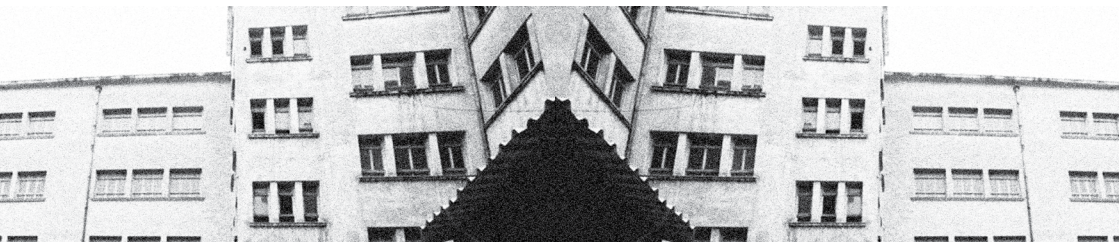

ΔΕΥΤΕΡΑ: Το πρωί στην τάξη σχεδόν κοιμήθηκα, έπρεπε να με κουνήσει ο διπλανός μου για να με επαναφέρει. Το μεσημέρι μάλωσα με τους γονείς μου για τις 2 ώρες που έκανα κοπάνα και είναι μόνο Οκτώβρης -είχαμε πάει στην κατάληψη του διπλανού σχολείου με τη Μαρία. Λένε δεν θέλουν άλλο μάθημα. Κάπου διάβασα το σύνθημα: Το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος. Στη Μαρία άρεσε, αλλά εγώ δεν το πολυκατάλαβα. Το απόγευμα έκλεισα την τηλεόραση μετά που άκουσα 5 φορές τη φράση "πρέπει να είμαστε περήφανοι Έλληνες". Η εβδομάδα προβλέπεται μεγάλη.

ΤΡΙΤΗ: Το πρωί μάθαμε για εκατοστή φορά πόσο ελληνική είναι η Μακεδονία και γιατί έχει 9 λωρίδες η σημαία. Εντάξει το εμπεδώσαμε. Φτάνει. Πλησιάζει 28η Οκτωβρίου πάλι. Θα προτιμούσα να μαθαίναμε 9 αποχρώσεις του μπλε. Γαλάζιο, ηλεκτρικό, ουρανό, ρουά, ουλτραμαρίν, κυανό, τουρκουάζ, μπλου μπλακ, ραφ. Ήδη έγινε λίγο πιο ενδιαφέρουσα η σημαία. Το μεσημέρι, είπα στους γονείς μου την ιδέα για τη σημαία και τις αποχρώσεις και κέρδισα 3 ώρες αναγκαστική επίσκεψη στη γιαγιά να μου λέει ιστορίες της κατοχής (τιμωρία που δεν σέβομαι την πατρίδα).

ΤΕΤΑΡΤΗ: Σήμερα ένας συμμαθητής μου την ώρα των Αρχαίων έπαιζε στο κινητό. Αποσυνδεδεμένος από την πραγματικότητα φώναξε 'η πατρίδα είναι για κλάματα', εννοώντας φυσικά 'η πατρίδα είναι για κλάματα'. Η καθηγήτρια προσβλήθηκε όπως και να έχει και του έδωσε αποβολή! Φαντάστηκα να σηκώνόμασταν όλοι και να φωνάζαμε πανηγυρικά "η πατρίδα είναι για κλάματα". Δεν έγινε. Το απόγευμα οι γονείς μου με ρώτησαν αν θα παρελάσω. Σιγά μη ράψω και τη σημαία! Το έθνος μάς έχει ζαλί-

μιας σχολικής εβδομάδας:
μικροί ιστοριογράφοι

σει το κεφάλι. Λέω στη Μαρία την κατάσταση και μου απαντά πως πρέπει να κάνουμε κάτι μαζί.

ΠΕΜΠΤΗ: Το δίπλα σχολείο έχει ακόμα κατάληψη, εμείς τίποτα και η τηλεόραση συνεχίζει τις βλακειές. Η μαμά μου επανέλαβε τη φράση: "πρέπει να είμαστε περήφανοι Έλληνες". Η κατάσταση έχει ξεφύγει. Η καθηγήτρια τής ιστορίας θέλει να μας φέρει στρατιώτες να μας μιλήσουν για να καταλάβουμε τι σημαίνει θυσία για την πατρίδα και να μας πείσουν να συμμετέχουμε στην παρέλαση. Ο σύλλογος γονέων και κηδεμόνων συμφώνησε. Εμάς γιατί δεν μας ρωτάνε; Δεν θέλουμε να το κάνουμε. Δεν γουστάρουμε παρελάσεις και στολές.

Πρέπει να κάνουμε κάτι επειγόντως αλλιώς θα μας ντύσουν με το ζόρι τσολιάδες. Αποφασίζω να πάρω ένα σακίδιο, τη Μαρία και να περάσουμε το βράδυ στην κατάληψη μήπως και μας έρθει καμιά καλή ιδέα. Μιλάμε με κάτι παιδιά όλο το βράδυ και τα ρωτάμε τι να κάνουμε.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ: Έχω κοιμηθεί 2 ώρες, δεν έχω πλυθεί αλλά έχω γεμίσει ιδέες. Περπατάω γρήγορα, δεν θέλω να χάσω ούτε λεπτό. Είναι όλα σχεδιασμένα. Φοράω τα κατάλληλα ρούχα, έχω καθαρίσει τη φωνή μου και αργώ 5 λεπτά όπως είναι το σχέδιο. Ανοίγω την πόρτα και αντικρίζω τους συμμαθητές μου και τον καθηγητή. Σηκώνω τα χέρια και λέω:

“Καλημέρα,

*έχω να σας κάνω μια σπουδαία
ανακοίνωση. Ανοίξτε τα αυτιά σας και ακού-
στε με προσεκτικά. **Η εθνική ενότητα
είναι μια παγίδα”.***

Όλοι με κοιτάνε με το στόμα ανοικτό, προχωράω και κάθομαι στη θέση μου.

Την τρίτη ώρα μαθαίνω πως κάποιος με αντέγραψε και έκανε το ίδιο σε άλλο τμήμα! Ο καθηγητής άρχισε να του φωνάζει, αλλά δεν τον ένοιαξε. Μέχρι τις 12 αυθόρμητα σε τάξεις μπαινόβγαίνουν άτομα και έλεγαν διάφορα, όπως “δεν θέλουμε παρέλαση”, “το σχολείο είναι μια κοροϊδία” και “εμείς θέλουμε κατάληψη”. Μέχρι τις 2 σε κάθε τμήμα είχαν μπει 2 και 3 φορές. Η κατάσταση ήταν πλέον ανεξέλεγκτη. Το μάθημα συνέχιζε αλλά πολλοί τριγυρνούσαν και έλεγαν δυνατά τις σκέψεις τους. Τι δεν τους αρέσει, τι μισούν, γιατί θυμώνουν. Μέχρι που δεν μπορούσε να γίνει άλλο μάθημα γιατί υπήρχαν μόνο ανακοινώσεις από μαθητές στις αίθουσες και μια διαρκής κίνηση στους διαδρόμους.

*Βιάζομαι...
Δεν προλαβαίνω...
Πάλι καθυστέρησα...
Πότε θα βρω λίγο χρόνο να...
Πότε πέρασε κιόλας...
Ακόμα να...*

Ένας λεπτοδείκτης, 24 ώρες το 24ωρο, να τεμαχίζει και να ορίζει τη ζωή μας. Ύπνος-μετακίνηση-δουλειά-ξεκούραση-διασκέδαση-ύπνος, ξανά και ξανά, επαναλαμβανόμενα, όλο και πιο γρήγορα, όλο και πιο αγχωμένα, όλο και πιο προγραμματισμένα.

Κομμάτια της ζωής μας θρυμματισμένα, διαχωρισμένα το ένα από το άλλο, διαχωρισμένα από εμάς τις ίδιες, ενωμένα ξανά μόνο κάτω από την κυριαρχία του κεφαλαίου και των προσταγών του: δούλεψε, ξεκουράσου, αγόρασε, κατανάλωσε, όρισε τη ζωή σου μόνο μέσα στα πλαίσια του κέρδους, της αξίας, της εργασίας και των εμπορευμάτων.

Οι ώρες που περνάνε στη δουλειά, οι ώρες που περνάνε στον «ελεύθερο» μας χρόνο, είναι το χαμένο μέρος της ζωής μας, το χαμένο μέρος του εαυτού μας.

Γιατί όταν πουλάμε τον εαυτό μας και το χρόνο μας, μπορεί σαν αντάλλαγμα να έχουμε τη δυνατότητα ν' αγοράσουμε τα πράγματα που εμείς οι ίδιοι παράγουμε, υπάρχει όμως και κάτι που χάνουμε για πάντα: το χρόνο που δώσαμε, τον εαυτό μας που παραχωρήσαμε.

Ως εκ τούτου, επιθυμία μας δεν είναι απλά να αγωνιστούμε ενάντια σε κάθε έκφανση αυτού του κόσμου. Θέλουμε κάτι πολύ παραπάνω:

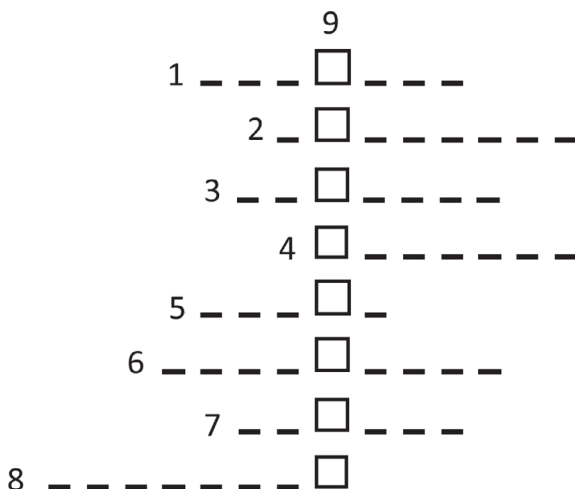
**ΝΑ
ΚΗΡΥ
ΞΟΥΜΕ
ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ
ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ**

η τέλεια πόλη

Δεν έχει ζητιάνους
Ούτε μετανάστες, αυτοί στοιβάζονται έξω
από την τέλεια πόλη, σε κέντρα κράτησης
Η τέλεια πόλη δεν έχει αφίσες να
βρωμίζουν τους τοίχους
Ούτε graffiti, ούτε άλλες μουτζούρες,
μόνο κατάλευκοι τοίχοι
Στην τέλεια πόλη δεν γίνονται πορείες
και διαδηλώσεις, δεν χρειάζομαστε κι
άλλους λόγους για κυκλοφοριακό
Ούτε απεργίες γίνονται στην τέλεια πόλη,
όλα λειτουργούνε ρολόι
Η τέλεια πόλη φυλάσσεται από
αστυνομικούς 24 ώρες το 24ωρο, είναι
καλοί οι αστυνομικοί στην τέλεια πόλη
Η τέλεια πόλη έχει γεμίσει μαγαζιά και
καφετέριες, κάθε εκατοστό ελεύθερου
χώρου πρέπει ν' αξιοποιηθεί
Έχουν πολλές ανάγκες οι κάτοικοι της
τέλειας πόλης: θέλουν να αγοράσουν, να
καταναλώσουν, να φάνε και να πιούνε
Τι κρίμα που η τέλεια πόλη σας ποτέ δεν
θα υπάρξει
Τι κρίμα

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

1: Οριοθετούν το σχολείο και θυμίζουν φυλακή. Χρησιμοποιούνται και στο ζωολογικό κήπο για να μην το σκάσουν τα ζώα.

2: Χαραγμένο σε πολλά θρανία, αποτυπώνει πλήρως τα συναισθήματά σου για το σχολείο. Θα ήθελες να το λες και να τηλεμεταφέρεσαι σε κάποιο πράσινο πάρκο.

3: Βαρετό μάθημα, περιέχει κυρίως άχρηστες πληροφορίες για τα επιτεύγματα διαφόρων αδιάφορων ελλήνων. Όπως και να διδαχτεί ο σκοπός του παραμένει ο ίδιος: να σε πείσει πόσο ένδοξη είναι η πατρίδα μας. Αλλά εσύ δεν μασάς.

4: Θα ήθελες να τα κοιτάς κάθε βράδυ, αλλά προς το παρόν κοιτάς το ταβάνι του δωματίου σου ή του σχολείου και αναρωτιέσαι πως θα ξεφύγεις.

5: πονάει το _____ μου: γνωστή φράση. Θες να το φωνάξεις, κυρίως όταν ακούς συμμαθητές και καθηγητές σου σε εθνικιστικά παραληρήματα.

6: Υπάρχουν στους τοίχους. Θα μπορούσες να τα γράφεις και εσύ, αλλά οι παρέες σου δεν θέλουν επικίνδυνες δραστηριότητες.

7: Ήχος από το στομάχι. Ακούγεται κυρίως από αγόρια γιατί δεν είναι πρόπον για τα κορίτσια. Καταλαβαίνεις τη βλακεία του πράγματος και το πράττεις ακάθεκτα.

8: Καταναγκαστικό πρωινό τραγουδάκι του σχολείου. Τραγουδιέται από τους μαθητές σε χορωδίες ή ατομικά (για να τονίσει τα θρησκευτικά μας αισθήματα).

9: Την περιμένεις πως και πως!

ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΙΟΜΑΣΤΕ...

Στο κεντρικό δελτίο ειδήσεων του Alpha, στις 06/10/2019, υπήρχε η παρακάτω είδηση (διανθισμένη από συγκινητική, μελοδραματική μουσική):

Ίμβρος: «Χτύπησε» το κουδούνι για τους Έλληνες μαθητές

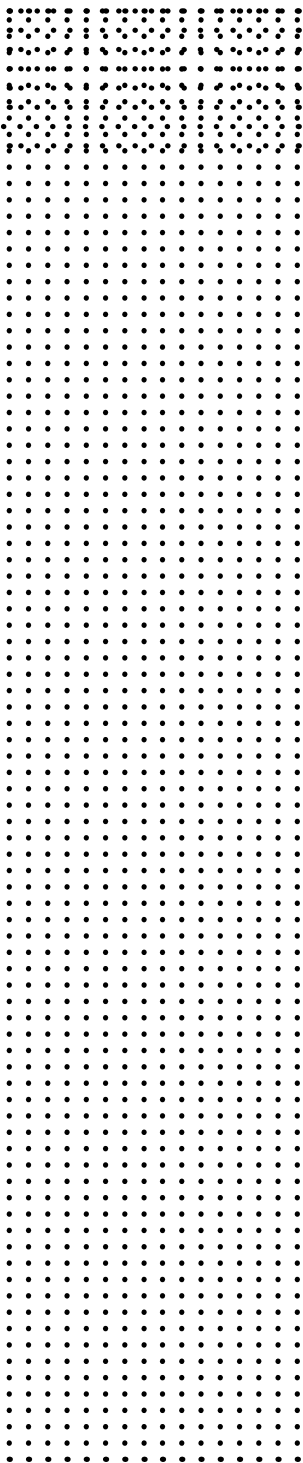
Το κουδούνι χτύπησε και φέτος στα σχολεία της Ίμβρου. Στα θρανία 53 μαθητές, όλοι Έλληνες. Η Μ.Γ., μαθήτρια τις Γ' Λυκείου, έφτασε με την οικογένεια της στο νησί πριν από 4 χρόνια. Όταν άκουσαν ότι τα σχολεία θα επαναλειτουργήσουν αποφάσισαν να επιστρέψουν στον τόπο που γεννήθηκε ο πατέρας της. «Ο πατέρας μου είχε γεννηθεί εδώ πέρα στην Ίμβρο και σε ηλικία 7 χρονών πήγε στην Ελλάδα. Κι όταν μάθαμε ότι άνοιξε το σχολείο και γινόταν αυτή η μεγάλη προσπάθεια για τον ελληνισμό του νησιού, αποφασίσαμε να έρθουμε και να στηρίξουμε αυτό το εγχείρημα».

«Το σπίτι μας ήταν ερείπιο»

Η οικογένεια του Κ.Φ. εγκαταστάθηκε στην Ίμβρο το 2015. Μέχρι τότε ζούσε στη Θεσσαλονίκη. «Το σπίτι των παππούδων του στο Σχοινούδι ήταν ερείπιο», μας λέει. Νοίκιασαν στην Παναγιά, γράφτηκε στο Γυμνάσιο την πρώτη χρονιά της επαναλειτουργίας του, και οι γονείς του άνοιξαν εστιατόριο στην πόλη. «Μετά από συζητήσεις ότι άνοιξαν τα ελληνικά σχολεία κλπ., το αποφασίσαμε και ήρθαμε. Είχαμε σπίτι, αλλά... δεν ήταν σε κατάσταση για να μείνουμε όταν ήρθαμε. Ήτανε γκρεμισμένα όλα τα σπίτια...».

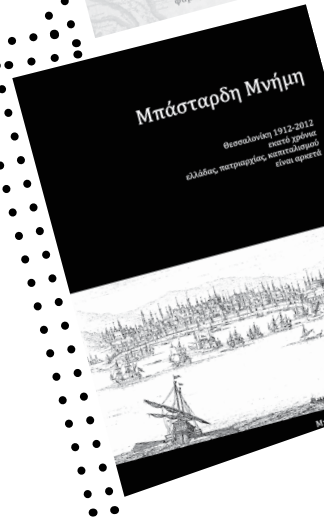
Ο ελληνισμός ανθεί ξανά

Τα ελληνικά σχολεία στην Ίμβρο έκλεισαν το 1964 με απόφαση της τουρκικής κυβέρνησης, και οι Έλληνες εκδιώχθηκαν σταδιακά. Το Σεπτέμβριο του 2013, σχεδόν μισό αιώνα μετά, το δημοτικό σχολείο άνοιξε με

μόλις 4 μαθητές. Σήμερα όλα τα σχολεία μετρούν 53 παιδιά. Το κουδούνι χτυπά κάθε χρόνο ακόμη πιο δυνατά. [...] Σήμερα στο νησί της Ίμβρου ζουν περίπου 500 Έλληνες. Εργάζονται, γεννούν παιδιά και κρατούν ζωντανές τις ρίζες των προγόνων τους.

Είμαστε σίγουροι ότι ένα μεγάλο μέρος των τηλεθεατών θα ρίγησε από συγκίνηση βλέποντας την παραπάνω είδηση, θα αναφώνησε «πάλι με χρόνια, με καιρούς, πάλι δικά μας θα 'ναί!», μπορεί και να σκέφτηκε για μια στιγμή να μετακομίσει και στην Ίμβρο! Αναρωτιόμαστε, όμως: ένα αντίστοιχο ρεπορτάζ που αντί για την Ίμβρο θα μιλούσε για τη Φλώρινα και αντί για τους Έλληνες θα έκανε λόγο για το σλαβόφωνο πληθυσμό της περιοχής που εκδιώχθηκε (με διάφορους τρόπους) από το ελληνικό κράτος από την πρώτη στιγμή που προσάρτησε αυτήν την περιοχή στην εδαφική του επικράτεια, θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει; Φυσικά και όχι, αφού όλοι ξέρουμε ότι κάθε κράτος είναι ικανό να στήνει δακρύβρεχτα ρεπορτάζ για την τόνωση του εθνικού φρονήματος, να διδάσκει ηρωικούς μύθους στα σχολεία του για να γαλουχεί τις νέες γενιές, να επιχορηγεί το ακαδημαϊκό του προσωπικό ώστε ο εθνικισμός να παίρνει κι ένα επιστημονικό άρωμα, και να ταΐζει το λαό τις φαντασιώσεις που αυτός ζητά, αλλά ποτέ δε θα παραδεχθεί τη δική του βία, τις δικές του επεκτατικές πολιτικές, τους δικούς του διωγμούς και αποκλεισμούς σε όσους και όσες βρέθηκαν στην «από εδώ» μεριά των συνόρων, αλλά έτυχε να μιλάνε τη λάθος γλώσσα, να πιστεύουν στο λάθος θεό, να έχουν λάθος χρώμα δέρματος ή να έχουν τα λάθος ερωτικά γούστα. Αλλά όσο τα παραπάνω κρύβονται εντέχνως και θάβονται κάτω από την επίσημη ιστορία, τόσο θα υπάρχουν κάποιοι «ενοχλητικοί» που θα βγάζουν βιβλία σαν τα παραδίπλα για να τα υπενθυμίζουν:

Το Θρέφοντας εθνικισμούς Μακεδονικό ζήτημα, συγκυρία και ένας κινηματικός απολογισμός τυπώθηκε τον Ιούνιο του 2019 σε 1000 αντίτυπα, με την ευθύνη της Φάμπρικα Υφαντέ.

Η Μπάσαρδη Μνήμη εκδόθηκε το 2012, από τις Μπάσαρδες με μνήμη και επαναστασιώθηκε το καλοκαίρι του 2019.

Και τα δύο μπορούν να βρεθούν στην Βιβλιοθήκη της Φάμπρικα Υφαντέ, καθώς και σε στέκια και καταλήψεις ανά την Ελλάδα.

να 'σαι νταντά, είναι δύσκολο

– και δη εσωτερική
καμιά φορά

Ε **υ** **τ** **υ** **χ** **ώ** **ς**
πτυχίο και μεταπτυχιακό
παιδαγωγικού τμήματος δημοτικής
εκπαίδευσης και πρώτη χρονιά 'σταθερή'
εργασία κι οικονομική ανεξαρτησία από
γονείς κτλ. Φανταζόμουν πως θα 'ταν κάπως
καλύτερα τα πράγματα, αλλά και το να νταντεύεις
μωρά δεν έχει καμιά σοβαρή προετοιμασία –
απλά όταν περνάς μαζί τους διακοπές, γιορτές
κι αργίες, λίγο ζορίζεις το πράμα. Σκέφτομαι
πως επιτέλους η ζωή μου πρέπει κάπως να
βρει τον δρόμο της κι ελπίζω πως την επόμενη
φορά τουλάχιστον, δεν θα περνάει μέσα από
τους ξενώνες ενός εξοχικού μιας οικογένειας
που με εργοδοτεί σε κάποιο βουνό, ούτε θα
περιφέρεται άσκοπα στις ανηφόρες των ματιών
ενός τρίχρονου κοριτσιού που δεν μπορεί να
θηλυκοποιηθεί όσα κόκκινα φορέματα κι αν
του φορέσουν. Φαντάζομαι πως ο δρόμος θα
βρεθεί ξανά ανάμεσα σε άλλα ατσούμπαλα
παιδικά τρεχαλητά κι ανυπομονησία για εκείνη
τη στιγμή που θα κοιμηθούν καμιά ωρίτσα
μες τη μέρα, προσπάθεια να την παλέψω
λίγο ακόμα – με την ελπίδα να μη χρειαστεί
να συνοδεύσω κανέναν ποτέ σε κάποιο
εξοχικό κάποιας ευρωπαϊκής χώρας όπου
θα βαράω 15ωρα κυνηγώντας ένα μωρό.
Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσα ποτέ να
προειδοποιήσω την επόμενη, την κάθε επόμενη
για αυτή τη δουλειά, κι ύστερα σκέφτομαι πως
είναι δουλειά και είναι ανάγκη και πως όσο και
να μην ήθελα να χάσω το μικρό σκατό τώρα

βλέπω την απομάκρυνση όλο και πιο κοντά και δεν είναι τόσο ενοχλητική και όπως κι αν το κάνεις είναι σκληραβιά και ποτέ η αγάπη δεν πέρασε τόσο πολύ μέσα από τόσο εξαναγκασμό, για μένα τουλάχιστον. Παλεύω να κρατήσω τα μάτια μου ανοιχτά να περάσει και το επόμενο 5ωρο κι όλη αυτή η επανάληψη να μοιάζει γελοία, πάρα πολύ πραγματική. Εγώ να αράζω λίγο πιο δίπλα ενώ ζητάει τον μπαμπά της κυρίως και να 'ρχεται η μαμα να την αρπάζει και να ανάβει τον απορροφητήρα, γιατί είναι λευκός ήχος και το παιδικό μυαλό εστιάζει εκεί και νανουρίζεται και να περιμένω να πιάσει τόπο αυτός ο εξωφρενικά σπαστικός ήχος κι αυτή να την κουνάει λίγο πέρα δώθε λέγοντας 'αγάπη μου', ανυπομονώντας να τη βάλει για ύπνο και να βγει έξω και εγώ αγχώνομαι για τη στιγμή που το ουρλιαχτό της θα ηχήσει για να σταθώ ξανά απελπισμένη μπροστά σε μια ακατανόητη παιδική επιθυμία.

Τι καλή αυτό όλο να τελείωνε μια για πάντα και να μην έηρεπε πια να μετράω αντίστροφα χρόνους, μέρες, μήνες, λεπτά, δευτερόλεπτα, φαγητά, γλυκά, γκόμενους, γκόμενες, καφέδες, ποτά, ανασφάλειες, γέλια, ζήλιες, φύλλα, πλυντήρια, νύχτες, άνοιξες που δεν έρχονται, χειμώνες που δεν λένε να τελειώσουν, φθινόπωρα που επαναλαμβάνονται, περιμένοντας πρώτη φορά στη ζωή μου το τόσο καυτό καλοκαίρι που με πνίγει, για να νιώσω για λίγο την ψευδαίσθηση της μη δουλειάς. Να νιώσω για λίγο εκείνη τη γαμημένη στιγμή που κλείνει ο απορροφητήρας.

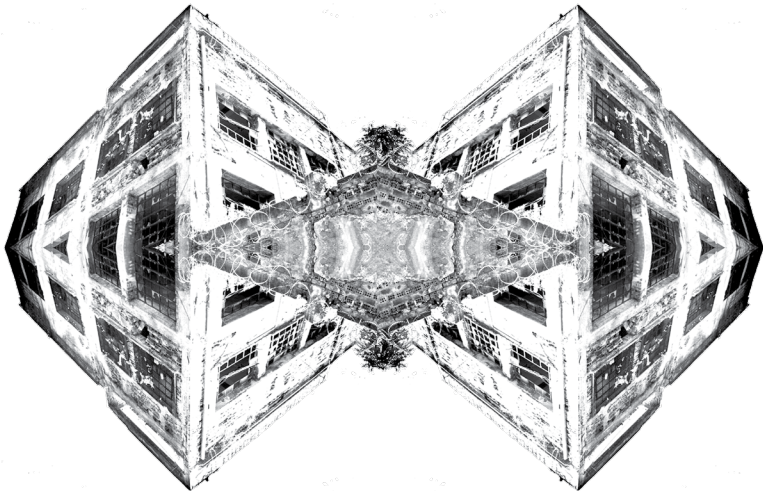
Κι όμως
μόλις
τώρα

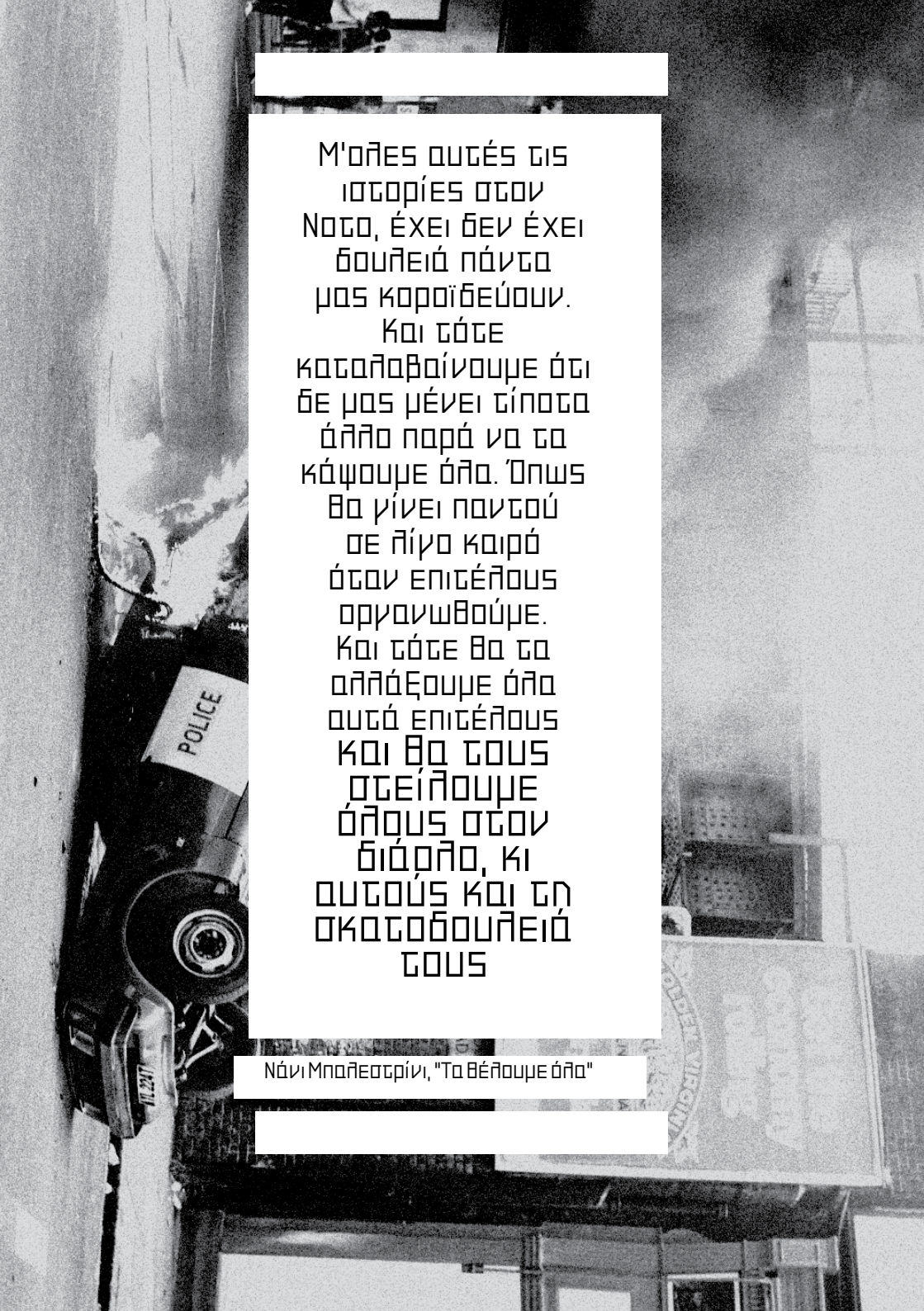
άναψε.

Για όλα τα υπόλοιπα,
συναυλίες και πολιτικές εκδηλώ-
σεις, βιβλιοπαρουσιάσεις και προ-
βολές ταινιών, συντροφικές κου-
ζίνες και θεατρικές παραστάσεις,
υπάρχει ένα site (***yfanet.espivblogs.com***) στο οποίο ανακοινώνονται,
αλλά και αφίσες που γεμίζουν τους
τοίχους της πόλης.

Αλλά θυμηθείτε: μόνοι μας δεν μπο-
ρούμε να κάνουμε τίποτα, η δύναμη
μας βρίσκεται στις σχέσεις μας, στις
δυνατότητες συνάντησης και μοιρά-
σματος σκεπτικών. **Ας βρούμε
τα περάσματα...**

*
το σορολόπι #5 τυπώθηκε το φθινόπωρο του 2019
σε 500 αντίτυπα/υπό την ευθύνη της συνέλευσης
της Φάμπρικα Υφανέτ/διακινείται με ελεύθερη συ-
νεισφορά/

Μ'όλες αυτές τις
ιστορίες στον
Νοτο, έχει δεν έχει
δουλειά πάντα
μας κοροϊδεύουν.

Και τότε
καταλαβαίνουμε ότι
δε μας μένει τίποτα
άλλο παρά να τα
κάψουμε όλα. Όπως
θα γίνει παντού
σε λίγο καιρό
όταν ειδικούς
οργανωθούμε.
Και τότε θα τα
αλλάξουμε όλα
αυτά ειδικούς
και θα τους
στείλουμε
όλους στον
διάολο, κι
αυτούς και τη
σκασοδουλειά
τους

Νάνι Μπαλτσέρι, "Τα θέλουμε όλα"